

Čtvrtek 20.2.

Tyl Mnichovo Hradiště

John Patrick

Podivná paní Sawageová

soutěžní

Hrdinkou rozmarné a zároveň laskavé americké veselohry je nejen „podivná“, ale i záhadná žena Ethel Savageová. Je to šarmantní vdova v nejlepších letech, která kromě milionů „zdědila“ po svém milovaném muži tři dospělé děti: nevlastní a navíc značně problematické...

Jak víme z historie, divadelní hry byly vždy prostředkem ke společenské kritice. Za všechny stačí jistě uvést velikány J. K. Tyla a jeho hry oslavující češství, bojující proti rakouskému mocnářství a K. Čapka s jeho silně protiválečnou divadelní tvorbou. Z nedávné minulosti, kterou stále pamatují mnozí z nás, vyzdvihneme hry kritizující komunistický režim, absurdní dramata V. Havla.

Z výše uvedeného vyplývá, že pokud tvůrci chtěli něčeho dosáhnout, oslovit širší publikum a upozornit na aktuální nevyhovující až nepřijatelnou situaci, museli na chvíli upustit od veseloher, museli oželeť žádaný ostrovtip a všude znějící smích. Tak jako my v rámci vrcholících oslav 180 výročí DS Tyl v Mnichově Hradišti Zvolili jsme Johna Patricka, záruku světové kvality. Věříme, že divadlo může lidem stále něco dát, něco hlubšího než občas bezduchý a laciný, i když milý, humor. Naším cílem je oslovit vás, naše věrné diváky, z trochu jiného úhlu, snad se nám podaří prostřednictvím tohoto dech beroucího díla, ukázat na některé hodnoty, které jsou v dnešní době stále poplatné.

Je jen na vás, jak přijmete tuto hru, ale i když možná budete na jejím konci vstávat ze sedadel s jinými pocity než s bezbřehou radostí, nezapomínejte, že humor není vším a že divadlo se nemůže vždy podřizovat převládajícím náladám ve společnosti, a to musí platit v každé době.

Torzo na druhou ZUŠ Turnov

Z@vysláci

soutěžní

Soubor Torzo na druhou tvoří žáci druhého stupně literárně-dramatického oboru ZUŠ, loňské představení Koralina.

Inscenace Z@vy-slaci je autorská hra o sociálních sítích a úhlu pohledu. Autor kolektiv.

Režie: Romana Zemenová.

Divadlo Na tahu Praha

Stanislav Ignacy Lewinsky

Fyzik a jeptiška

soutěžní

V hlavních rolích Petr Reidinger s laskavým svolením Divadla Járy Cimrmana a Julie Válková. Dále hrají Ivo Bureš, David Bělohradský a Dan Vavřík.

Režie Andrej Krob

Milostné drama z prostředí jaderné elektrárny, kde se kachny mísí s jeptiškami a řeka teče podél železniční trati na kterou autorovi kdysi spadla malá plyšová opička.

Další z divadelních provokací autora absurdních frašek René Levinského, inspirovaná jedním z představitelů avantgardy 20.let 20.století St. Ignácem Witkiewitzem mladším a jeho hrou Blázen a jeptiška. Téměř surrealistická vize především o duševní, ale i fyzické krizi muže středních let, způsobení extrémními podmínkami odloučeného pracoviště v atomové elektrárně.

Inscenace od premiéry zraje jako víno, kvasící po několik měsíců z šípků nasbíraných uprostřed zimy na pláních za Prahou promrzlými prsty dívky, jež si zapomněla rukavice. Stojí za to vidět. A ne jednou. Pokaždé objevíte nový a nový odstín viděného.

Pátek 21.2.

Oldstars Praha

David Ives: TO NEMÁ CHYBU

soutěžní

Muž a žena, jeden pokoj, velká postel a vše začíná krásně...

Hrají: Jan Tyl / Daniel Brátka a Tereza Kaucká / Nina Šimůnková

Režijní vedení: Tomáš Staněk

Dramaturgie: Marcela Magdová

Výtvarné řešení: Tereza Gsollhoferová

Žijí spolu, nebo vedle sebe jen přežívají? Láska nebo manželství?

Břítka komedie s dávkou romantiky, u které se rozhodně nebudete dojímat.

David Ives, rodák z jižního Chicaga dnes patří mezi nejúspěšnější americké současné dramatiky. Píše také pro Hollywood a televizi, svými esey pravidelně přispívá do časopisu New York Times Magazine, věnuje se i muzikálové tvorbě a literatuře pro děti. Mezi jeho nejúspěšnější dramatická díla patří soubor šesti jednoaktovek All in the timing (Všechno v čase), které napsal mezi lety 1987 – 1993. Jeho součástí je i hra Ancient history (Dávný příběh/To nemá chybu), šířavá studie o „souboji pohlaví“ dvou osob, jež se snaží vybudovat smysluplný vztah mimo manželství.

Teatr Zapadnia Opole
Atiq Rahimi
Kamień cierpliwości

Soubor se inspiroval hrou afghánského autora Atia Rahimi. Inscenace pojednává o údělu mladých dívek ve světě starých předsudků a tradičního chápání jejich místa ve společnosti. Čekání, strach, bolest, hromadění emocí, výbuch. Hra je o dívce, která se snaží vyrovnat se s tlakem, který na ni nakládá starší generace.

Soubor Teatr Zapadnia Opole vznikl v roce 1997 a dnes patří mezi nejlepší polské studentské soubory. Byl mnohokrát oceněn na národních festivalech v Polsku a má za sebou několik účastí na mezinárodních festivalech.

Soubor tvoří středoškoláci, vysokoškoláci i dospělí. Tvorba vychází z různých typů divadelního výrazu. Jego spektakle są efektem ścierania się pomysłów i doświadczeń wszystkich członków zespołu, wynikiem wspólnych poszukiwań fabularnych i scenicznych. Nejdůležitější je pro soubor tvůrčí proces.

Teatr TATA Brzozów
Damian Kierek
Taki traf mi się

Damian Kierek studoval divadelní režii v Bratislavě. Jeho česko-slovensko-polský text se mi tak líbil, že ho pouze přepisuji:

Da sa to preložiť do češtiny, len je to hračka slov – basnicka, ne gramaticka, citata, časť basni Białoszewskiego. Znamená: „Taky tref (zasah) mi se”. Tak to môže byť tiež titul: „Hommage a Białoszewski”, lebo je to niečo v tom rukopise.

Je to taka monodrama o polskom vynikajucim spisovateli. Menoval si Miron Białoszewski. Velmi zvedava osoba, postava.

PODIO Semily
Zyta Rudzka
PODPRSENKY

soutěžní

Podio

PODIO je vlastně odnoží divadelního souboru I. Olbrachta (DIO), který obnovil v Semilech působení divadelního spolku od roku 1975. PODIO nevzniklo nijak záměrně, ale utvořilo se, kdy si původně loutkoherecký režisér Zdeněk Lindner chtěl vyzkoušet práci s "živými

loutkami" a tak si zahostoval a zdomácněl natolik, že už se k loutkám nevrátil, ale od roku 1996 přináší stále nové hry a nápady.

Podprsenky

Semilský soubor v režii Zdeňka Lindnera nastudoval hru polské básničky a spisovatelky Zyty Rudzké "David Cukr Podprsenky".

Děj se odehrává kolem rodiny krejčího Davida Cukra a je plný laskavého a lyrického humoru. Popisuje život lidských bytostí, které se ocitnou na okraji společnosti vyznávající pouze globální ekonomiku a neviditelnou ruku trhu. Rudzká dokazuje, že právě jenom na okraji této společnosti ještě zůstaly ty hodnoty mezilidských vztahů, které bezpečně zahubila kultura hypermarketů. Dnešní divák chodí na představení, která pobaví a nechá zapomenout na starosti dnešní doby. V naší inscenaci tomu tak není - i když komické situace a absurdita příběhu a postav se najdou. Semilský soubor tuto hru mírně upravil do českého prostředí, i když víme, že u nás došlo k znárodnění i malých firem a živnostníků. Následky jsou stále živé.

David Cukr- Lad'a Bažant, Mirka (sestra Davida- Jitka Buriánková, Bezdomovkyně- Alena Velebná, Bába Kápo - Bohdana Bucková, Slepá- Jitka Bažantová, čínský harmonikář- Lubor Bartoš, ošetřovatel Lajky- Bohuš Dušta, Cizinci- Anežka Buriánková, Dominik Beck, Tina Chlupáčová, David Jiránek.

Hudební doprovod Jakub Lindner

Hru upravil a režie Zdenek Lindner

Sobota 22.2.

Oldstars Praha

ETTY – deník

soutěžní

Šest hereček o hledání sebe a Boha. Bez fikce. Skutečný deník ženy, která skutečně žila a zemřela. Žila v Amsterdamu. Studovala ruštinu. Chodila na terapii. Četla Rilkeho. Byla jiná. Kdo byla Etty Hillesum? Mládí strávila s rodiči a dvěma bratry, Míšou a Jaapem. V červenci 1942 se Etty dobrovolně přihlásila k práci v internačním táboře Westerbork. Ona sama zde internována nebyla, ale denně cestovala mezi Amsterdamem a Westerborkem, aby mohla vězněným Židům pomáhat... Nakonec umírá v Osvětimi 30. listopadu 1943 ve věku 29 let. Ettiny deníky, které uchovávala v osmi hustě popsaných sešitech její spolubydlící, byly zveřejněny po válce.

U nás vyšly pod názvem „Přervaný život“ v Karmelitánském nakladatelství.

Hynkovo hravé divadlo Litoměřice
Patrik Hartl
Hovory o štěstí mezi čtyřma očima

soutěžní

Groteskně hořká tragikomedie. Dva mladí lidé by chtěli být šťastní, ale neví jak.

Taneční divadlo Magdalena Rychnov
Koho chleba jíš, toho píseň zpívej ?

soutěžní

Taneční a pohybové studio Magdaléna o.s. bylo založeno v r. 1998. Je zaměřeno na pedagogickou a uměleckou práci v oblasti taneční a dramatické. Zabývá se scénickým tancem, pohybovým divadlem a pantomimou.

Výuka ve studiu probíhá na základě syntézy pohybové, hudební, literárně-dramatické a výtvarné výchovy, která vede žáky a studenty k samostatné autorské i interpretační tvorbě.. Tvorba a umělecké projekty pak vychází vždy z práce samotných žáků a studentů, z jejich individuality a vlastního uměleckého vyjádření.

Studenti a žáci TS účastní mnoha přehlídek tanečních i divadelních festivalech u nás i v zahraničí .

Vedle Ludmily Rellichové pracují pedagogicky a choreograficky ve studiu její žákyně, Magdaléna Pupik Rellichová, a Anna Benhánková.

Motto inscenace:

Odkáživa víme, že známe i jiné doby a jiná místa. Víme o jiných osobách, které žijí v nás. Stejně tomu je s naším hněvem, láskou a smíchem. V našem nitru se ozývají jiné hlasy, hlasy mužů a žen dávných dob, všechny stínové zástupy předků a varují. Nakonec zůstáváme každý sám, sám tulákem zmítaným osudem svého vlastního života.

Režie a pedagogické vedení – Ludmila Rellichová

Choreografie – Ludmila Rellichová a soubor

Hudba – Carl Orff – hudební koláž

Autor hudební koláže – Bohumír Rellich

Autor projekce – Bohumír Rellich

Světelný design – Martin Šulc

Ilustrační foto studia

Divadlo OJEBAD Praha
Praha-Hronov zpáteční

soutěžní

„Není snad život lidský okamžikem ožralosti duše?“

Jsou tací, kteří prohodili Prahu opilí, nebo v kocovině a nikdy neviděli Národní divadlo. Intenzivní vlaková trasa vede ze Smíchovského nádraží do Hronova a leckdy i naopak. Nikde se nepřestupuje, vlak zastavuje ve všech stanicích mimo Hrádečku. Hrdly cestujících se prolévají koktejly, jimž dominuje Benešův Sekret. Jirásek o tom ví. Andělé připíjejí na zdraví. Erynie nevědí kdy cesta skončí. Biebl si otevře okno.

Podle díla Venedikta Vasiljeviče Jerofejeva "Moskva - Petuški zpáteční" pro divadlo ojebali Otto Linhart a Oskar Hulec.

Hrají: Otto Linhart, Milan Deder, Jan Koranda, Alice Boušková, Anna Černá, Junna Lanne, Jan Tesař, Oskar Hulec

Hudba: Ivona Kestlová, Zdeněk Buchal

Režie: Oskar Hulec a Ojebad

D.R.E.D. Náchodsko- Kladsko- Pražsko
Kolébava

soutěžní

D.R.E.D. je vícehlavé těleso ponořené do jinohry a vytlačované silou adorace činohry. Příběhy nás téměř nezajímají - například proto, že příběhy se prakticky nemění. Dobrý příběh může být dobrý jako paradigma, asociační páteř, či třeba spouštěč imaginace.

Kolébava je ponořená do proudu obrazů, hlasů, minima textu. Kolébání a ukolébavky. Příběh možný, možná dešifrovatelný - s nápovědou, která možná nepadne. Kolébání a ukolébavky, jako například: Spinkej děťátko, já ti budu hrát, jen klidně spinkej a přestaň už řvát, spinkej děťátko, já ti budu hrát, jen klidně spinkej a přestaň už řvát. Nakonec usne i ten, co nechce spát (*Tornádo Lue*).

Walny-Teatr Warszawa

Don Kichote

Walny-Teatr vznikl v roce 1999. Založil ho Adam Walny, absolvent katedry loutkoherecké režie Akademie Teatralnej ve Varšavě. Ve svých inscenacích využívá různé tradiční prvky loutkového divadla, divadlo masek i prvky divadla estrádního a pouličního. S loutkami pracuje i mimo divadlo. Ve výchově, v terapii, vytváří i performance. S inscenacemi „Kuglarz i Śmierć”, „Motyl”, „Genesis”, „Kamieniarz”, „Misterium Narodzenia”, „Dziadek” se zúčastnil mnoha festivalů v Polsku i v zahraničí. Je držitelem mnoha ocenění. Adam Walny je též autorem knih o loutkovém divadle „Teatr Przedmiotu” (SDK 2007) a zakladatelem Instytutu Sztuki Lalkarskie a Teatru Przedmiotu v Ryglících u Tarnowa. V Ryglících s rodinou žije, koupil starý dřevěný klášter a vytvořil z něho magické místo, kde se setkávají Bůh, lidé a loutky.

Inscenace Don Kichote je nový Adamův počín. Tentokrát vypráví známý příběh pomocí soustavy meotarů. Text nechám v polštině, je to tak lepší.

Don Kichote - kino manualne

Potřeba porušení obrazu vlastními dloňmi towarzyszyła człowiekowi od pierwszego obrazu, który stał się udziałem jego wyobraźni. Problemem poruszanego obrazu dloňmi były same dloňie – widoczne dloňie, nici, czempuryty, wysięgniki, etc. Widoczna dla oczu technologia wprowadzała w perspektywę obrazu znaczenia często przypadkowe, obce idei czy koncepcji obrazu.

Dążenie człowieka do obrazu pozbawionego cienia ludzkich dloňi zaowocowało wynalezieniem najpierw teatru cieni, potem fotoplastikonu czy animacji poklatkowej. Technologia wygrała, natomiast potrzeba porušení obrazu pozostała. Z tej potrzeby narodził się autorski pomysł poruszania obrazu strumieniami powietrza.

Jeden z pierwszych obrazów w literaturze ze szczególnym udziałem wiatru to obraz Don Kichota walczącego z wiatrakami. Ten opis stał się przyczyną do opowiedzenia historii Don Kichota przy pomocy obrazu poruszanego powietrzem - oddechem innego współczesnego Don Kichota - lalkarza, który w dialogu ze śpiewającą i sceptyczną Dulcyneą porusza opowieść o sobie wiatrem swoich płuc.

Junges Theater Nellie Nashorn
Martin Baltscheit
Die besseren Wälder

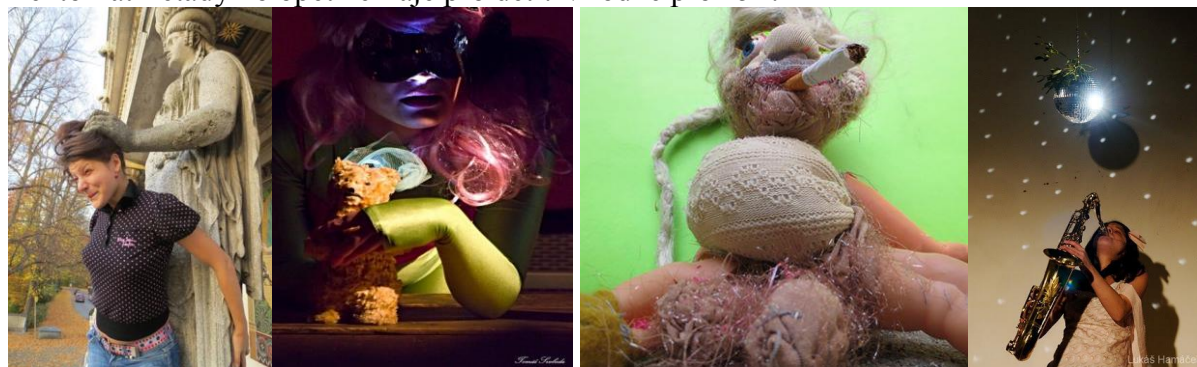
Ferdinand ist ein Wolf, der bei den Schafen aufwächst. Als seine Freundin tot aufgefunden wird, gerät er unter Verdacht. Im Gefängnis findet Ferdinand bei einer Gans, die behauptet, ein Fuchs zu sein, und einem Bär, der eine Biene ist, Freunde. In der Selbstverständlichkeit, mit der sie sind - wer sie sein wollen - bleiben sie die wahrhaft Vernunftbegabten, die auf die Frage nach Identität individuelle Antworten gefunden haben. „Es kommt nicht darauf an, wo du herkommst, sondern darauf, wo du hingehst und mit wem.“ „Die besseren Wälder“ von Martin Baltscheit ist eine Entwicklungsgeschichte über Vorurteile, soziale Rollen und die Suche nach der eigenen und kulturellen Identität. „Die besseren Wälder“ wurde mit dem Deutschen Jugendtheaterpreis 2010 ausgezeichnet. Das Junge Theater erzählt diese Parabel mit vielschichtigen Deutungsmöglichkeiten auf berührende Weise und scheut weder Überzeichnung noch Komik.

Režie: Birgit Vaith

Anička a letadýlko Brno
SÓLO PRO BEDŘICHA

Tentokrát Letadýlko opět nehraje pro děti! Vhodné pro 15+.

Neděle 23.2.

Stopa Liberec
 Kohout nakřivo

soutěžní

Volná adaptace anglické hry Hitch Cock od souboru Trace, který tvoří na základě improvizací, vlastních zkušeností a kolektivního brainstormingu. Tentokrát Trace sáhli k látce blízké každému z nás, rozhodli se vypravit do hlubin svého nitra a vyhledat v něm své skryté obavy, traumata a objevit svůj strach. Na základě jejich vzpomínek a snů tak vzniklo pět autentických strašidelných historek, které však, nahlíženo dnešními očima, nenastavují pouze zrcadlo odvrácené tváři soudobé společnosti, ale i zlehka ironizují stav současné hororové scény a s nadhledem a vtipem sdělují, že „nemusí pršet, jen když kape“.

Soubor Stopa se pokusil hru vložit do kontextu českého prostředí, se skupinou Trace, konzultoval jednotlivé výstupy. Stopa představuje svého Kohouta Nakřivo jako „stín“ původní verze a v rámci národní hrdé myšlenky, že „co Čech, to muzikant“, doprovází svoji variantu hry živou hudbou.

Soubor **STOPA** vznikl v roce 1993. U jeho zrodu stála Milena Šajdková. Pod jejím vedením Stopa dospěla a vstoupila do plnohodnotného divadelního života, s čímž byla vždy spojená i v celku pravidelná účast na festivalu Modrý kocour v Turnově. Od sezóny 2005/2006 převzal vedení Lukáš Horáček. Během jeho působení vznikla nejúspěšnější inscenace (co do počtu repríz) „Camický furgon“, který Stopa nastudovala společně se školním pěveckým sborem VOX ACHETIS. Od 2012/2013 vede soubor jeho bývalá členka Vanda Zaplatílková Hutařová.

Turnovské divadelní studio

Romeo a Julietka aneb Montekové a Kapuletky

soutěžní

Hříčka na klasické motivy vznikla z pozorování dětí, konfliktů kluka a holky v kladném i záporném slova smyslu.

Volně vychází ze Shakespeara, ale je zasazena do prostředí dnešních dětí.

Využívá činoherní herectví i loutkoherectví s prvky klasické rakvičkárny.

Inscenaci hrají děti, ale je určena především pro dospělé.

Inscenace byla oceněna na přehlídkách v Jelení Goře a v Karlíně.

Hrají Theresia Anna Hakenová a Vojtěch Haken.

Foto z představení v Ryglicích, v magickém domě Adama Walnego.

Budilova divadelní škola Praha
Mme Likvidátor

soutěžní

Autor: Vendula Burger

Dramatizátor: Vendula Burger

Režie: Robo Nižník

Scénografie: Vladimír Kubín

Kostýmy: Pavla Michálková

Loutky: Filip Veselý, Milada Thielová

Filmová animace: Daniela Paseková

Hudba: Marky D Martin

Osoby a obsazení: Vendula Burger a studenti Budilovy divadelní školy

Základní informace o souboru:

Budilova divadelní škola je založena na principech francouzské metody Jacques Lecoq s mezinárodním věhlasem. Jedním z jejich základních principů je práce s dynamikou, která zaměstnává tělo jako primární element a vychází z forem pohybu v životě i v divadle.

Několik slov o autorovi (autorech), inscenátorech, respektive o inscenační tradici hry:

Zažili jste teror čistotou? Kdo je vlastně obět? Naše inscenace vám dá nahlédnout do vypucovaného pekla Madame Likvidátor. Že se královsky bavíte? Madame Likvidátor to vidí rozhodně jinak...

Jirásek Hronov
Anton Pavlovič Čechov
Tři sestry

Klasické zpracování od souboru z Mekky českého divadla.
 Režie Miroslav Lelek

